Proletari din toate țările uniți-vă!
In luptă pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII Nr. 38 (390) Miercuri 11 Mai 1955 ★ 4 pag. 15 bani

VIN EXAMENELE!

Se apropie ziua când vor începe examenele. Ca s'o întâmpine cum se cuvine, pionierii și școlarii patriei noastre se pregătesc intens.

Olteanu Călin, Constantin Macri și Toma Gheorghe din clasa a VII-a B, dela Școala de 7 ani, Mixtă Nr. 3 — București, repetă adeseori lecțiile de Geometrie la școală. Aici ei găsesc tot ceea ce le trebue ca să înțeleagă bine lecțiile predate (fotografia de sus).

Fetele din clasa a IV-a, dela Școala de 7 ani, Nr. 49, București — nu lipsesc niciodată dela orele de consultații. Tovarășa învățătoare dă răspuns la fiecare nelămurire (fotografia din dreapta).

Va sosi un oaspete drag

In curând, la școala noastră va sosi un oaspete drag: examenul de sfârșit de an. Incă dela începutul pătrarului al IV-lea am început să ne pregătim pentru primirea lui. Dar cu cât se apropie, frământarea noastră crește mereu. Până acum, pentru a ne completa cunoștințele la Limba română, am vizionat filmele: „Mitrea Cocor", „O scrisoare pierdută" și „Nicolae Bălcescu". In cercul „Prietenii cărții" am ascultat referate despre viața și operele scriitorilor noștri clasici și contemporani. Pregătirile noastre continuă, iar cunoștințele, darul nostru pentru oaspetele drag, se îmbogățesc mereu.

Aurel ȘERBAN
cl. a VI a
Școala de 7 ani din comuna Mangalia
raionul Negru Vodă, reg. Constanța

Bucurie

Strânși în jurul mesei, băieții urmăresc cu atenție pe Maier Ion. E doar rândul lui să pună întrebările.

— Ce ai în geantă? — îl întreabă el pe primul din rând.

— Coada vacii! — îi răspunde acesta.

— Ce ai văzut azi? — îl întreabă pe al doilea.

— Coada vacii! — răspunde și acesta.

Ciurea se străduiește din răsputeri să nu râdă. Așa cere regula jocului. Cine râde este pedepsit.

— Ce ai mâncat azi? — îl întreabă Maier pe un băiat mai mărunțel, care stă alături de Ciurea.

— Coada vacii! — răspunde el cu seriozitate.

Ciurea nu se mai poate stăpâni și izbucnește într'un râs zgomotos.

— Să-l pedepsim, să-l pedepsim — țipă Maier entuziasmat. Am o pedeapsă grozavă pentru el. Trebue să se descalțe și să înconjoare cu picioarele goale, prin zăpadă, de două ori casa noastră... Ciurea, execută!

Și Ciurea începu să se descalțe. Tocmai își scoase o gheată când, din camera de alături, pendula bătu liniștit de nouă ori.

Ciurea sări în sus ca ars.

— Băieți, nu mai pot să stau. I-am spus mamei că vin la șapte, și uite, acum e nouă!

Și încălțându-se în grabă, Ciurea o sbughi pe ușă afară.

...A doua zi, Ciurea a fost ascultat la două obiecte și ca de obicei, la amândouă a căpătat nota 2. Faptul acesta a nemulțumit-o iarăși pe conducătoarea detașamentului.

— Ați văzut? — le spuse ea celor din colectivul de conducere. Ce v'am spus? Nu se mai poate face nimic cu el. Iată, l-a ajutat Maier, dar tot 2 a luat...

— Nu-i nimic, să-l mai ajute... răspunse altul din colectiv. Poate o să se îndrepte.

Și Maier l-a mai „ajutat". L-a chemat la el acasă și i-a dat să copieze temele după caietele sale. Ciurea însă, ca un făcut, căpăta mereu nota 2. Și tot mai mult creștea în clasă convingerea că, orice s'ar face, Ciurea nu poate fi îndreptat.

★

Amărît și îngândurat, Ciurea pășește fără tragere de inimă spre casă. Aseară, tatăl i-a cerut caietul de note. Dar când s'a uitat prin el parcă i-a acoperit fruntea un nor întunecat. N'a zis nimic, dar Ciurea și-a dat seama că a rămas tare mâhnit. Și cum să nu fie? Alți părinți se mândresc cu notele fiilor lor; cu notele lui Ciurea cine s'ar putea mândri?

Azi dimineață instructoarea l-a chemat în camera pionierilor. Și ea era mâhnită.

— Te-am chemat să-ți cer o părere — i-a zis ea. Uite, detașamentul din clasa în care înveți tu trebue să primească titlul de cel mai bun detașament din școală. A muncit cel mai bine. Și totuși nu i se poate da acest titlu. Vezi, nu poate fi numit un detașament „cel mai bun" dacă în clasă mai sunt 2-3 școlari care nu învață bine. Nu știu ce să fac!...

Ciurea o privi pe instructoare cu ochii mirați.

— Da, Ciurea, adăugă ea. Băieții zic că tu nu te mai poți îndrepta. Dar eu nu cred așa. Tu poți să te îndrepți. Și dacă te vei îndrepta, detașamentul poate căpăta titlul....

Ciurea nu mai auzi ultimele cuvinte. Suna de intrare. Se grăbi să intre în clasă.

Iată deci de ce mergea Ciurea atât de amărît.

— Ciurea! Ciurea, așteaptă-mă!

Ciurea întoarse capul. Din urmă venea spre el în fugă colegul său de bancă, Mateescu Mihail.

— Auzi, Ciurea, îi zise acesta când îl ajunse, după masă venim la tine. Facem un fotbal!...

Dar Ciurea tăcea. Mateescu îl privi mirat, apoi, ghicind ce se petrecea cu el, căzu și el pe gânduri.

— Știi ce? zise el într'un târziu. Hai să ne facem băieți de treabă!

— Să ne facem! îi răspunse Ciurea. Vrei să învățăm împreună?

Mateescu tace, tace și Ciurea.

— Știi ce? rupe din nou tăcerea Mateescu. Să ne facem de treabă, dar nu de astăzi. Incepem de mâine. Astăzi mai facem un fotbal, dar așa ca să ne săturăm.

Ciurea își privește colegul. Da, e greu să priceapă Mateescu ce se petrece acum în inima lui.

— Nu, îi răspunde el. Eu trebue să încep de astăzi!

★

Două luni au trecut de atunci. Cu Ciurea s'a petrecut parcă o minune. Nu numai că n'a primit niciun 2, dar la toate obiectele a căpătat numai 5 și 4. Băieților nici nu le vine să creadă.

Numai Ciurea știe cât de greu i-a fost să înfăptuiască o asemenea „minune". Ajutat de profesori, de tatăl său, el a început să repete toate lecțiile dela începutul anului. Și-a pus în gând să treacă toate examenele numai cu nota 5. Și lucrul acesta nu e de necrezut!...

...In pauza mare, a venit în clasă instructorul de detașament.

— M'am gândit că detașamentul nostru ar mai putea primi în rândurile sale pe unii școlari care învață bine. Voi ce ziceți?

Toți băieții își întorc capetele spre banca lui Ciurea. Acesta, roșu la față, stă cu fruntea plecată.

— Să primim, răspunseră ei. Avem băieți buni.

Și Ciurea simte cum îl cuprinde o bucurie necunoscută de el până atunci, bucuria că va fi pionier, bucuria că viitorul său detașament va putea primi deacum titlul de „cel mai bun".

Școala de 7 ani Nr. 1 mixtă Sibiu
Vasile BARGAOANU

SĂ ÎNȚELEGI CEEA CE ÎNVEȚI

Odată, Erika T. răspundea la lecție. Trebuia să traducă din românește în rusește câteva propoziții!

Și Erika a început să traducă. Dar cine o putea înțelege? Ba, o propoziție tradusă de ea, a stârnit râsul întregii clase.

— Eu mănânc piatră — a spus Erika în rusește, în loc de „eu mănânc înghețată".

De ce greșea Erika la traduceri? De ce nu folosea ea cuvintele potrivite?

Din pricină că nu știa să învețe. Ea căuta să memoreze propoziții întregi în rusește, fără să cunoască sensul cuvintelor. Invăța așa cum învață să vorbească papagalii.

Erika T. se pregătește acum pentru examen. Dar cât de greu îi vine să repete la Limba rusă. Toate lecțiile i se par ca noi. A uitat totul.

Dar chiar la repetarea materiei, dragi pionieri, trebue să vă feriți de a învăța ceva fără să-i pricepeți înțelesul. Ca să cunoști bine o limbă, trebue să memorezi fără îndoială foarte multe cuvinte. Dar memorarea aceasta vă va fi mult ușurată dacă veți cunoaște sensul acestor cuvinte și care sunt cuvintele înrudite cu ele.

Invățarea cuvintelor se face cel mai bine prin încercări de traducere a unor texte. Luați texte din cărți sovietice, din revistele sovietice pentru copii și încercați să le traduceți în românește. Când întâlniți un substantiv sau un adjectiv, vedeți la ce caz este, din ce declinare face parte. Urmăriți la fel verbele și celelalte părți de vorbire.

Pentru învățarea accentului, citiți texte rusești cu voce tare, iar ca să vă obișnuiți cu scrisul, obișnuiți-vă să faceți cât mai multe dictări și chiar scrieți singuri mici compuneri.

Cu răbdare, liniștit și mai ales căutând să înțelegi ceea ce înveți — așa trebue să te pregătești la Limba rusă.

I. VAJAILA
profesor de Limba rusă

Am devenit pionieră

Am devenit în clipa asta pionieră
Și port cravata roșie la gât.
Mă simt atât de fericită
Când văd cravata fluturând în vânt...

Stiu ce înseamnă roșia cravată
E sângele vărsat de muncitori
In lupta pentru o viață mai bună
Și pentru libertatea tuturor.

De-aceea cu mândrie am s'o port,
Cu lumea mai frumos am să mă port.
Voi învăța mai bine și, oricând,
Cu pionierii voi păși în rând".

Mihaela COMAN
cl. a VII-a B
Șc. de 7 ani din com. T. Vladimirescu,
reg. Galați

Vestea morții lui Aurel Șețu a făcut pe copiii din patria noastră să adreseze nenumărate scrisori soției lui.

Iată răspunsul tov. Rozalia Șețu, către elevii cl. a II-a din Năruja reg. Bârlad.

DRAGI COPII

Am primit scrisoarea voastră și m'au mișcat adânc cuvintele voastre sincere și calde. Ele înseamnă pentru mine o mare mângâiere, gândindu-mă că, deși sunteți departe de mine, totuși ați vrut să fiți aproape de suferința mea, ca s'o alinați cu căldura voastră de copii.

Mare este durerea mea, pricinuită de pierderea tovarășului meu de viață și de luptă, Aurel Șețu. El a fost ucis de o mână de criminali fasciști, fugiți din țara noastră. A fost răpus mișelește de legionarii care, cu ani în urmă, au adus în țara noastră multă jale, au lăsat mulți orfani, au făcut să curgă multe lacrimi.

Noi îi cunoaștem pe acești criminali, slugi plătite ale imperialiștilor. Poporul nostru îi urăște de moarte pentru fărădelegile lor. Degeaba au fugit peste granițele țării, degeaba se ascund și încearcă să ne lovească pe la spate. Noi tot îi știm și până la urmă tot își vor primi pedeapsa meritată.

Poporul nostru muncitor a pornit pe o cale luminoasă. El muncește să vă facă, dragi copii, viața mai frumoasă și mai fericită.

De felul cum învățați, cum ascultați de învățătorii voștri, de părinții voștri care vă îndrumă, depinde formarea voastră ca cetățeni vrednici ai patriei.

Citiți și învățați, învățați să trăiți o viață cinstită și demnă, îndepliniți cu cinste sarcinile pionierești.

Nici eu și nici tovarășul meu, Aurel Șețu, n'am avut posibilitatea să învățăm la școli, așa cum învățați voi astăzi. Ceea ce ne-a îndrumat însă în viață a fost dragostea pentru poporul nostru și încrederea într'o viață mai luminoasă. Soțul meu a învățat dela partid cum trebue să muncească, să trăiască, să lupte.

Astăzi, dragi copii, porțile școlii și calea spre știință vă stau deschise. Luminați-vă cât mai mult mintea și puneți-o apoi în slujba poporului nostru, pentru o viață cât mai bună. Creșteți în inimile voastre ura pentru dușmanii poporului. Invățați să fiți neînduplecați și dârji cu cei ce năzue să răpească cuceririle revoluționare ale poporului. Așa vom deveni mai tari, vom construi o țară frumoasă și bogată, temută de dușmani.

Eu vă doresc mult succes în îndeplinirea angajamentelor luate și vă asigur din parte-mi că nu voi precupeți nimic în munca și lupta mea pentru a contribui mai departe la întărirea patriei noastre dragi și la fericirea copiilor ei.

Rozalia ȘEȚU

OLIMPIADA Tinerilor CONSTRUCTORI

ANUNȚ

In consfătuirile cu participanții la Olimpiada Tinerilor Constructori, cât și în scrisorile trimise la redacție mulți dintre copii au cerut amânarea datei de închidere a Olimpiadei, până la 15 Iunie. Juriul Olimpiadei a aprobat această propunere.

Amintim încă odată participanților premiile care se vor acorda pentru cele mai bune lucrări :

Premiul I : o bicicletă
Premiul II : un aparat de radio
Premiul III : un aparat de fotografiat.

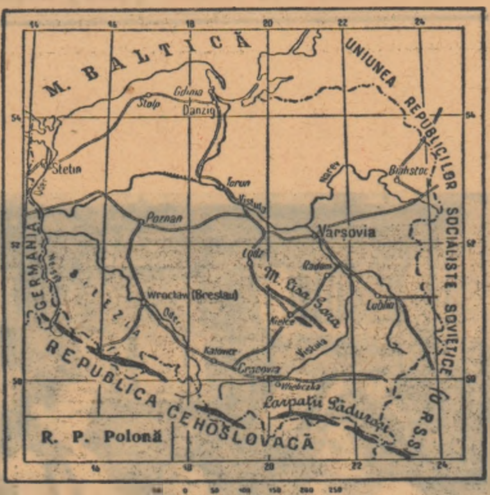
Se vor acorda și mențiuni în cărți și obiecte școlare.

Lucrările primite nu se restitue participanților. Ele vor fi prezentate în cadrul unei expoziții a „Olimpiadei Tinerilor Constructori".

Vă prezentăm ȚARA GAZDĂ A FESTIVALULUI

Varșovia, 1955. Șantierul gării interurbane, în zorii zilei. Betonierele și compresoarele au și început să duduie. Din trenurile electrice se revarsă sute de muncitori, împânzind șantierul. Dulgherii așează căptușeala de scânduri în care

se va turna betonul. Fierarii pregătesc armătura. Zidarii mânuie cu repeziciune mistriile. E în tot zumzetul acesta al muncii o îndârjire uimitoare. Dar nu, nu poate fi uimitoare pentru oamenii Poloniei noi! Pentru ei e ceva simplu, obișnuit. Dârzenia aceasta a muncii e născută din dragostea înflăcărată de patrie. E născută din durerea aspră încercată atunci, în anii ocupației fasciste, când SS-iștii schimbaseră Polonia într'un imens morman de ruine, într'un cimitir fără sfârșit...

Să ne întoarcem o clipă cu gândul spre anii aceia. Maidanek, Auschwitz... „fabricile morții"... De numele acestea sunt legate cele mai înfiorătoare cruzimi. In lagărele dela Maidanek și Auschwitz, hitleriștii închideau sute de mii de Polonezi, Evrei și cetățeni ai tuturor țărilor cotropite de cisma teutonă. Sute de mii de oameni piereau în aceste iaduri. Piereau de schingiuiri, de foame, de boli, piereau sub gloanțele mitralierelor, piereau cu miile în camerele de gazare. Veșnic fumegau coșurile crematoriilor unde se ardeau trupurile celor uciși...

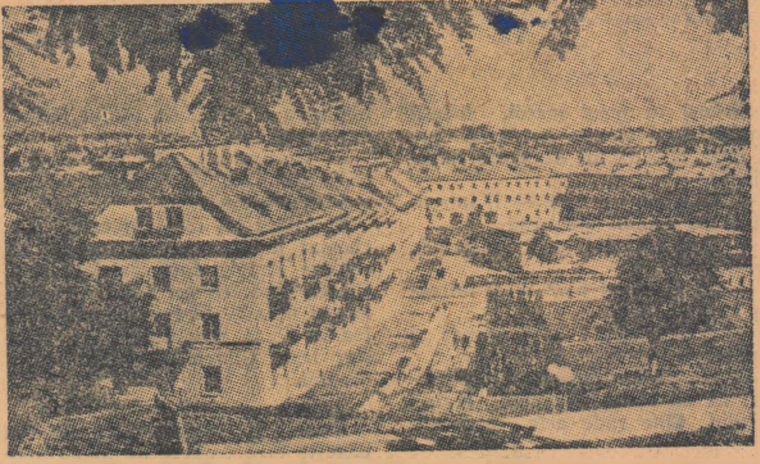
Dar într'o zi a prins să se audă dinspre Răsărit, mereu mai puternic, glasul tunurilor sovietice. Glas dătător de nădejde, vestitor de libertate pentru greu încercatul popor al Poloniei. Fiara fascistă, încolțită, în svârcolelile-i furioase, s'a pornit atunci pe distrugeri. Stradă cu stradă, Varșovia a fost aruncată în aer. Niciun monument de artă n'a fost cruțat. 11.229 de clădiri au fost complet dărâmate, iar 14.269, parțial. 800.000 de oameni au fost uciși ori arși de vii...

Insă ofensiva sovietică era tot mai vijelioasă. Și la 17 Ianuarie 1945, eroicele Armate Sovietice și Armata Polonă — făurită și instruită pe pământ sovietic — eliberau Varșovia din ghiarele cotropitorilor. Palmă cu palmă a fost curățat de fasciști pământul Poloniei și pe cerul ei, atâția ani înnegurat, s'au ivit zori de viață nouă...

Clasa stăpânitoare din Polonia ar fi năzuit, după înfrângerea fascismului de către armatele sovietice, să readucă vremile de odinioară, când muncitorii trudeau pe nimic pentru fabricanți, când panii [1]) jefuiau în voie țărănimea muncitoare. Ar fi vrut să vândă pe bani grei, imperialiștilor din Apus, libertatea Poloniei, dobândită cu atâtea jertfe. Dar poporul veghea. El voia să-și clădească o viață senină, liberă, nouă. Pe umerii săi apăsa o sarcină uriașă : reconstrucția țării. Toate acestea nu se puteau înfăptui sub cârmuirea claselor exploatatoare. In frunte cu clasa muncitoare condusă de puternicul ei partid, poporul polonez a luptat și-a înfrânt clica reacționară. Alegerile din Ianuarie 1947 pentru Seimul (parlamentul) polonez au fost o victorie minunată a forțelor populare. Atunci s'a format un guvern nou, democrat, adânc legat de mase. Bogățiile țării au trecut în mâna poporului. Și Polonia e o țară bogată. Din suprafața ei de 323.000 km.p., aproape un sfert e acoperit cu păduri. Pe valea Vistulei cea mănoasă se leagănă holde. Munții Sudeți și bazinul Sileziei superioare (care se întinde între mândrele fluvii Vistula și Odra) poartă în adâncuri cărbune, plumb, zinc, cupru și nichel. Râurile năvalnice ale Poloniei sunt o nesecată sursă de energie electrică...

Stăpân pe soarta sa, pe bogățiile patriei, poporul polonez în frunte cu comuniștii a pornit să vindece rănile războiului, să-și clădească un viitor fericit. Și s'au scurs anii, fiecare aducând noi și mărețe înfăptuiri. Industria Poloniei a înflorit și s'a desvoltat. S'au înălțat uzine noi, uriașe, ca fabrica de autoturisme din Zeran, întreprinderea de aparate de radio „Kasprzak" sau fabricile de confecții „Apărătorii Varșoviei" și „17 Ianuarie". Producția sporește necontenit. De pildă, fabrica de motociclete din Varșovia a construit până la începutul acestui an 40.000 de motociclete. In dobândirea acestor succese, mâna frățească a oamenilor sovietici îi este poporului polonez reazim de nădejde. Legăturile trainice ale Poloniei cu celelalte țări din lagărul păcii și al socialismului înfloresc necontenit. Din cele trei porturi poloneze la Marea Baltică: Gdynia, Gdansk și Szezecin, pleacă și vin mereu vapoare cu mărfuri.

Varșovia, orașul martir, a renăscut din ruine. In timp de zece ani au fost reconstruite și construite 220.000 camere de locuit pentru oamenii muncii, peste 3.000 de magazine, zeci de școli elementare și medii, monumente, teatre, cinematografe, spitale. S'au amenajat porțiuni înverzite ca, de pildă, imensul Parc de Cultură de pe malurile Vistulei, parc ce se întinde pe 105 ha. In Iulie anul acesta, va fi inaugurat mărețul Palat al Culturii și Științei „I. V. Stalin", dar al oamenilor sovietici pentru poporul polonez. Mereu alte și alte șantiere de construcție, cum sunt cel al gării interurbane sau al uzinei de oțeluri fine, răsar în Varșovia. Și locuitorii capitalei Poloneze muncesc cu și mai multă dragoste și înflăcărare, știind că, în luna August din acest an, orașul lor va găzdui o sărbătoare minunată: cel de-al V-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților. Vor veni la Varșovia tineri din toate țările lumii, să-și înfrățească glasurile în cântec, să-și spună răspicat voința lor de pace, să lege prietenie de oțel. Și tineretul polonez, poporul întreg, vrea ca acești oaspeți să găsească o Varșovie înflorită, luminoasă și mândră.

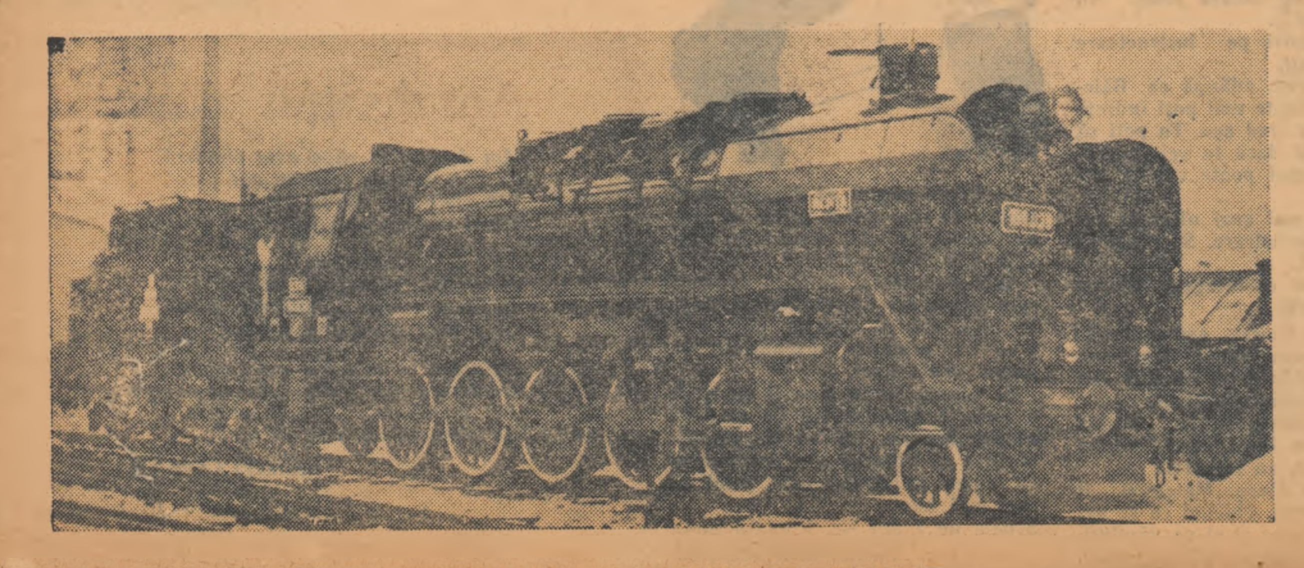
Noi locuințe muncitorești construite în raionul Marienstadt din Varșovia

Vasile MANUCEANU

[1]) Boieri polonezi

Noutăți tehnice din R. P. R.

UN NOU TIP DE LOCOMOTIVĂ

Roțile acestei locomotive ating pentru întâia dată panglicile de oțel ale șinelor de cale ferată. Sirena ei sună pentru întâia dată și tot pentru întâia dată mâna unui mecanic iscusit umblă la tabloul de comandă al cabinei. Noul tip de locomotivă construit de metalurgiștii Reșiței pornește în călătoria de probă ! Cei care au făurit-o se mândresc că pot dărui poporului acest lucru atât de folositor. Noua locomotivă funcționează cu cărbuni și păcură și poate remorca vagoane cu o încărcătură de 1.600.000 kg. Ea atinge viteza de 80 km. pe oră.

Tineri crescători de vite

— *Articol scris pentru Scânteia pionierului* —

de V. SAMSONOVA

Prof. de Biologie dela Şc. Medie din satul Dedinovsc, raionul Luhoviţc, reg. Moscova

De curând am aflat că tinerii noştri crescători de vite, Tamara Davâdova, Galia Mejueva, Alia Belova, Valeric Aculov şi Mişa Smirnov au fost aleşi candidaţi la Expoziţia Unională Agricolă.

Ce fericiţi şi mândri erau copiii după vestea asta! Ei, dar şi aveau cu ce să se mândrească...

De câţiva ani, şcoala are sub îngrijirea ei vitele tinere din colhozul „I. V. Stalin". Colhozul este bogat — are şi o fermă mare pentru creşterea vitelor.

Aci sunt multe vite tinere, aşa că treabă este berechet. Copiii au de cine îngriji şi, în acelaşi timp, învaţă o seamă de lucruri noi.

Fedor Gheneralov — preşedintele colhozului — şi zootehniciana Vera Valsten au sprijinit dorinţa copiilor de a se ocupa ei de animalele tinere dela fermă. I-au îndemnat pe îngrijitorii de vite mai pricepuţi să-i ajute pe copii şi să le dea sfaturi.

Acum, douăzeci de tineri crescători de vite se duc regulat la fermă. Fiecare dintre ei îngrijeşte 2-3 vite.

Printre ei sunt şi adevăraţi „veterani" ai meseriei. Trei prietene nedespărţite, Tamara Davâdova, Galia Mejueva şi Alia Belova, eleve în cl. a VIII-a, în timp de patru ani au crescut 35 de viţei.

Dacă un viţel este sănătos şi se desvoltă normal, el creşte zilnic în greutate cu 700-750 gr. Cele trei prietene au îngrijit în aşa fel viţeii lor, încât aceştia au început să capete zilnic câte 900-1300 gr. în plus.

Copiii cunosc bine multe probleme legate de creşterea vitelor, ştiu să observe şi să tragă învăţăminte.

Iată, am în faţa mea jurnalul lui Mişa Smirnov. De câte ori se întoarce dela fermă, el înscrie în jurnalul său ce a lucrat acolo, cum s'au purtat viţeii, ce şi cât au mâncat.

Copiii, lucrând la fermă, studiază obiceiurile animalelor, preferinţele lor.

Elevul Valeric Aculov din cl. a VII-a, are sub îngrijirea sa doi viţei şi o viţică. Multă bătaie de cap a avut Valeric cu viţica Svoboda. Ea s'a născut voinică, sănătoasă şi a început să se dezvolte foarte repede. La început totul mergea bine. Viţica mânca cu poftă tot ce i se dădea. Şi, dintr'odată, a început să arate în timpul „mesei" un fel de nelinişte. După ce termina de înfulecat porţia ei, răsturna mânioasă căldarea, apoi alunga pe ceilalţi viţei şi se apuca să mănânce porţia lor.

La început Valeric nu înţelegea ce se întâmplase cu viţica lui. Credea că nu-i ajunge mâncarea. Se sfătui cu Nadejda Şemorâchina, una dintre îngrijitoarele colhozului.

— Hai să încercăm să-i dăm hrană mai multă, spuse îngrijitoarea. Viţeluşa mâncă cu plăcere porţia sporită şi se linişti. Din ziua aceea Valeric i-a dat mereu mâncare mai multă şi se îngrijea ca viţeluşa lui să fie întotdeauna sătulă.

Viţica lui Valeric e acum cu mult mai voinică decât ceilalţi viţei.

Şi iată aşa, în practică, studiind şi observând, copiii ajung să cunoască obiceiurile şi nevoile fiecărui animal tânăr, particularităţile dezvoltării lui.

Inainte de a hrăni viţeii, copiii verifică dacă vasele în care li se dă hrana sunt curate. Tot copiii spală cu apă fierbinte căldările şi lucrează în bucătărie, alături de îngrijitoare la pregătirea hranei. Ei ştiu bine acum câtă mâncare se dă zilnic viţeilor de diferite vârste, cum se prepară această mâncare.

Tinerii noştri crescători de vite au o grijă deosebită ca grajdul viţeilor să fie mereu curat şi aerisit. Ei nu se dau în lături dela nicio muncă, fie ea cât de grea. Ajută la curăţirea grajdului, scot bălegarul. Le place foarte mult să ţesale viţeii.

Noi ne străduim să trezim la şcolarii noştri dragostea pentru meseriile legate de agricultură. Pentru mulţi tineri naturalişti din şcoala noastră, ferma a devenit o adevărată şcoală practică în ceea ce priveşte creşterea vitelor.

Şi, cine ştie, poate că unii dintre copii şi-au şi găsit o chemare în viaţă...

Anul acesta vrem să adâncim şi să extindem munca dusă la fermă. Vrem ca elevii noştri să cunoască şi mai mult problemele de zootehnie.

Vom căuta să antrenăm cât mai mulţi copii în cercul tinerilor crescători de vite. In curând vom face o excursie cu întreaga şcoală, la fermă. Vom vizita grajdurile unde stau vitele mari. Zootehniciana colhozului, Vera Valsten, a propus să ţinem o adunare în care se va vorbi despre felul cum trebue pregătite vitele tinere înainte de a fi duse la păşune. Tinerii noştri crescători de vite lucrează cu pasiune la fermă. Ei ştiu că munca lor este plină de răspundere şi folos.

Valia Marcenco îi dă pentru prima oară lapte viţeluşului.

PRIMII CLASAŢI

La 2 Mai, în sala Dinamo s'a desfăşurat faza finală la gimnastică din cadrul Spartachiadei pionierilor şi şcolarilor bucureşteni Ea a stârnit un viu interes printre tinerii sportivi.

...In dimineaţa însorită a acestei zile se îndreaptă spre stadionul Dinamo tineri şi vârstnici, dornici să urmărească cele mai bune echipe de gimnastică ale şcolilor din capitală.

In faţa sălii de gimnastică, grupuri — grupuri de pionieri şi pioniere discută aprins, împărtăşindu-şi chipul în care s'au pregătit pentru competiţie.

Tribunele sunt pline de spectatori. Intre spectatori se găsesc colegi ai participanţilor, profesori şi sportivi fruntaşi.

Arbitrul dă semnalul de începere.

Rând pe rând, echipele îşi arată măestria.

Nicio echipă nu are acelaş program, dar toate sunt admirate de spectatori şi răsplătite cu aplauze vii. E greu de spus care din echipele de fete sau de băieţi vor ocupa locul I Toate se străduiesc să execute mişcările cât mai sigur. Nu s'ar putea spune că participanţii nu sunt emoţionaţi, dar se stăpânesc. Tot atât de emoţionaţi, ba poate şi mai puternic, sunt cei ce au venit să-i privească. Şi pe bună dreptate: Se întrec aici cei mai buni pionieri, atât la învăţătură cât şi la sport, din fiecare şcoală.

Nu se află printre cei 256 de participanţi niciunul care să fi neglijat învăţătura pentru sport!

...In tot timpul desfăşurării competiţiei cupele şi diplomele au stat pe masa comisiei de arbitri. Spre ele s'au îndreptat necontenit privirile tuturor echipelor Şi fiecare îşi spunea în gând: „Vom câştiga! Ne vom strădui să merităm titlul de echipă fruntaşă!"

La sfârşitul competiţiei, cele 32 de echipe participante, aliniate în careu, sunt felicitate pentru strădui̇nţele lor Se anunţă rezultatele: Dintre cele 21 de echipe de fete, 4 au ocupat locul I, acordându-li-se câte o cupă şi o diplomă. Iar din cele 11 echipe de băieţi, 2 s'au clasat pe locul I.

Pionierii şi şcolarii nu vor întrerupe cu aceasta activitatea lor sportivă. Ei vor antrena cât mai mulţi din colegii lor în echipele de gimnastică şi în colectivele sportive.

A. DOMUŢA

Despre unul...

Işi luase într'o adunare
Un sac cu sarcini îndesat
De-aceea nu e de mirare
Că nici în luna următoare
De fundul sacului n'a dat.

Şi despre celălalt

Stă'n ghiozdan ca'ntr'o găoace,
Ca un melc în cochilie:
„Eu învăţ — şi daţi-mi pace,
De nimic nu-mi pasă mie.
Nicio sarcină nu-mi daţi...
Să le facă ceilalţi!"

Ce era în plic...

Din nou ne întreabă un cititor: ce să facem pentru ca gazeta noastră de perete să fie citită?

Ca răspuns la întrebare, pot să-i povestesc colegului în gazetărie despre o gazetă foarte mult citită, pe care am văzut-o şi eu, la o şcoală din apropierea Piteştiului.

Povestea începe cu un geam spart...

Georgescu a spart un geam în clasa a VII-a, în care învaţă şi el. Cum a fost? A „tras la ţintă" cu pietricele într'un stâlp şi... a greşit ţinta. De greşeala asta s'a bucurat grozav vântul, care de mult se tot foia pe lângă fereastră, lovindu-se de sticlă, doar-doar va putea pătrunde. Acum, însfârşit, mulţumită lui Georgescu, a intrat pe geamul „deschis" de el, în clasă.

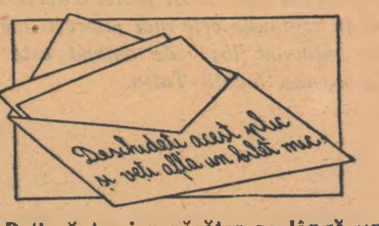
Există un vechi şi bun obicei în şcoală: cine sparge un geam îl pune. „Ai spart geamul, n'ai decât să-l pui! Şi cât mai repede" i-au spus lui Georgescu băieţii. „E frig, să pună geamul!" au încuviinţat şi fetele.

Auzind discuţia asta, Nedelcu Victor, redactorul gazetei de perete „Pionierul", şi-a scos carneţelul şi a notat în el: „să pună geamul..." Insemnarea asta, ca şi celelalte pe care le afli în carneţelul lui, prevestesc articole care vor apărea la „ultima oră" a gazetei.

Insemnarea ca însemnarea, dar cum scrii articolul? Despre întâmplarea asta cu geamul unii ar scrie un articol cam aşa: „Tovarăşi pionieri, mai sunt unii dintre noi care nu ştiu să păstreze geamurile claselor... Trebue să ştie... etc." Deci un articol lung, scris caligrafic, cuprinzând lucruri foarte adevărate, dar şi foarte generale, articol pe care poţi foarte bine să-l pui la gazeta oricărei şcoli: din Bucureşti, Arad, Chitila, ori nu ştiu care... Şi, s'o mărturisim, pe lângă asemenea articol trecem toţi de parcă n'am şti să citim. Iar cei ca Georgescu, chiar de le citesc, zic cam aşa: „Hm... „unii tovarăşi" ...da, e clar... nu e vorba de mine, pentrucă atunci s'ar fi scris Georgescu şi nu „unii tovarăşi"... deci, n'am nimic cu geamul..."

Nedelcu însă ştie că cititorilor gazetei dela şcoala lui (şi parcă numai lor?) le plac articolele care vorbesc despre întâmplări din şcoală şi, dacă se poate, chiar din clasă. Şi le mai place ca, întâmplările să fie povestite frumos, literar şi, când e cazul, şi cu un strop de humor.

Când l-am cunoscut pe Nedelcu, la gazeta de perete tocmai apăruse un plic. (Asta la un ceas după spargerea geamului). Pe plic erau scrise următoarele:

Poţi să treci nepăsător pe lângă un asemenea plic? Sigur că nu. Scoţi biletul şi-l citeşti: „Ii amintim lui Georgescu să pună în trei zile — nu mai mult! — geamul. Altfel vom lua măsuri energice! Vom reveni mâine cu noi ştiri despre geam. Redacţia." E cam „tare" tonul scrisorii, dar nu se poate să n'aibă efect.

Dar ia staţi! In plic mai e un bileţel. Să-l citim şi pe acesta:

„In ora de Geometrie
Ce credeţi că face Ilie?
Un mic flanel ea lucrează...
Un mic flanel... Pentru cine?
Pentru o păpuşă — vezi bine;
Că doar vine iarna grea,
Şi nu-i gata... mâneca".

Să punem la loc bileţelele şi-apoi să stăm puţin de vorbă. Ce cred tovarăşii redactori ai gazetelor de perete despre un asemenea fel de a scrie articole? Orice ar crede, facem prinsoare cu oricare redactor: de-ar publica asemenea articole, nu ne-ar mai scrie niciodată: „Dragă redacţie, nu ştiu de ce, dar pionierii dela noi nu citesc articolele dela gazeta de perete..."

Şerban VOICU

ZI SLĂVITĂ

9 Mai 1945. Străvechiul oraș Praga — frumoasa „Praga de aur" — a fost eliberată. După bătăliile crâncene care au avut loc pe câmpiile Ungariei, în munții Slovaciei, pe malurile Dunării, armatele sovietice au ajuns în capitala Cehoslovaciei.

Vitejii ostași sovietici au străbătut cale grea și lungă dela Volga înainte și, zdrobind fascismul, au eliberat odată cu alte țări și Cehoslovacia.

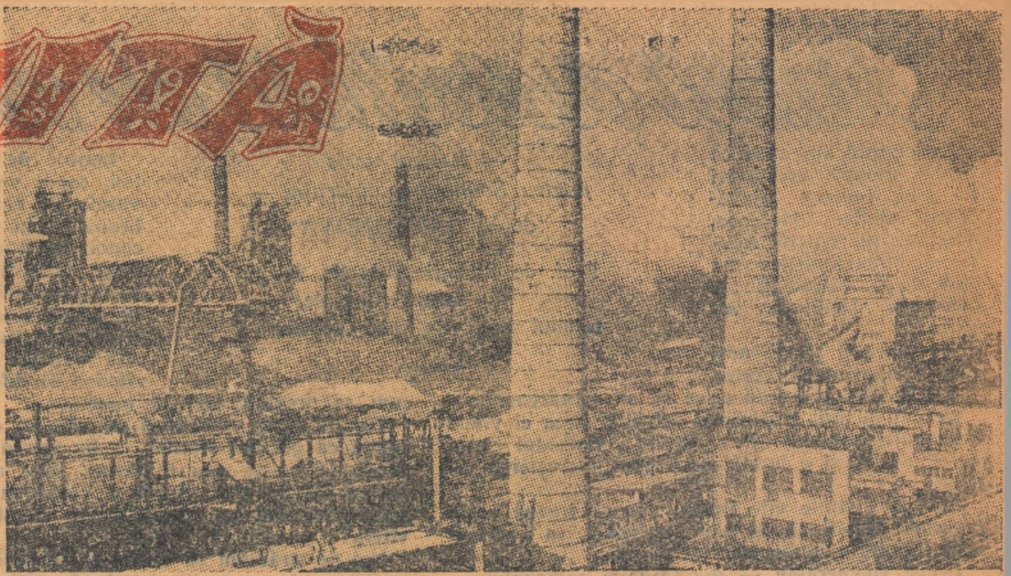
Alături de ostașii sovietici, au luptat pentru eliberarea Cehoslovaciei și ostașii români în frunte cu voluntarii diviziei „Tudor Vladimirescu". Nenumărate au fost faptele de vitejie săvârșite de ostașii români în crâncenele bătălii pentru eliberarea Debreținului, în Ungaria, și mai târziu în Munții Tatra, în Cehoslovacia. Ei s'au dovedit demni de cinstea ce li se acordase, aceea de a lupta alături de cea mai glorioasă armată — armata sovietică — pentru zdrobirea fascismului, pentru eliberarea poporului frate cehoslovac.

9 Mai 1945 va rămâne pentru totdeauna în istoria Cehoslovaciei ca o zi slăvită.

Au trecut de atunci 10 ani. Fiecare din acești ani a însemnat pentru poporul cehoslovac o victorie pe drumul construirii socialismului.

Poporul muncitor, condus de înțeleptul Partid Comunist, a schimbat fața Cehoslovaciei.

Pretutindeni în Cehoslovacia oamenii muncii își construesc o viață nouă. Ei știu că victoriile dobândite de ei se datoresc ajutorului frățesc al marelui popor sovietic, prieteniei cu celelalte țări de democrație populară. Zi de zi, oamenii muncii din Cehoslovacia își sporesc eforturile în lupta pentru construirea socialismului, pentru pace.

Cercul nostru miciurinist

Imi place mult să lucrez în grădină. De aceea, chiar la începutul anului școlar m'am înscris în cercul miciurinist. Când timpul este frumos, eu și colegii mei sădim zarzavaturi, flori, plivim, stropim și îngrășăm pământul. Când vine toamna avem ce culege! Nici iarna cercul nostru miciurinist nu stă fără treabă. Lucrăm în seră. Eu am o grădiniță și acasă: cresc fasole, sfeclă, câteva soiuri de flori. Am și un măr de doi ani. Vreau să vă spun că totuși pionierii din Klasto[illegible] ne-au întrecut mai ales la creșterea d[illegible] varietăți noi. Și noi o să încercăm acum să facem câteva încrucișări.

Imi place atât de mult munca în cercul miciurinist încât sunt hotărîtă ca după terminarea școlii, să muncesc în agricultură.

Blanka LABOVSKA

O scrisoare dragă

Intr'o zi, învățătorul Hospec, din orașul Nové-Mésto le-a povestit pionierilor despre felul cum ostașii sovietici au eliberat orașul lor și cum au zdrobit ei rezistența hitleriștilor din oraș. Le-a povestit de asemenea despre cât datorează orașul lor căpitanului Grigori Feodorovici Smirnov. Copiii s'au hotărît atunci să-l găsească pe căpitanul Smirnov și să-i scrie.

Iată câteva fragmente din răspunsul căpitanului Smirnov adresat pionierilor:

Dragi copii,

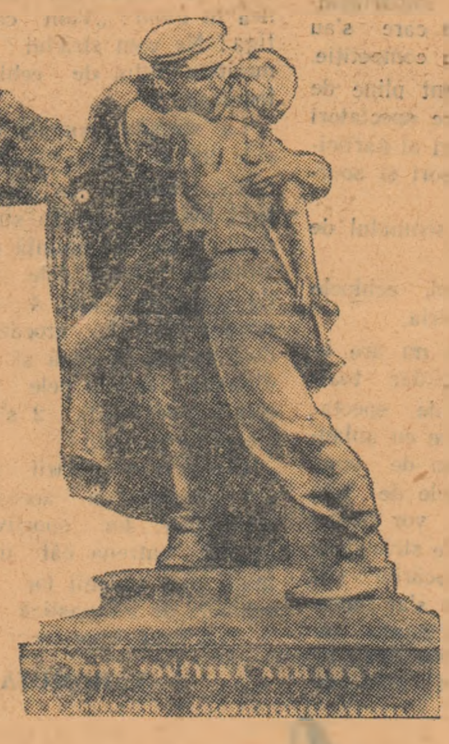
Vă mulțumesc din inimă pentru scrisoare. Sunt director al unei școli de 7 ani și predau Fizica și Matematica. Mă bucur foarte mult că voi copiii cehoslovaci n'ați uitat de mine și nici timpurile în care împreună cu tovarășii mei am luptat împotriva oc[illegible]ilor fasciști. In aceste zile, când poporul cehoslovac sărbătorește a 10-a aniversare a eliberării, ne gândim la drumul pe care el l-a parcurs, la viața fericită pe care voi ca și noi o trăiți acum.

Cehoslovacii sunt oameni minunați, cu care poți împărți durerea și fericirea. Nu vom uita niciodată prietenia care ne-o poartă poporul cehoslovac.

Copii, în curând se încheie anul școlar. Trebue să sărbătoriți prietenia noastră prin rezultate cât mai bune la învățătură.

Vă salut din toată inima.

G. SMIRNOV

„Ție, armată sovietică" este intitulată sculptura lui Karel Pokorny închinată ostașilor sovietici eliberatori.

Ignac Bezmayer, care înainte era un simplu pă[illegible] lor de gâște, este astăzi un artist popular cunoscut [illegible] toată Cehoslovacia. Iată-l lucrând în atelierul său.

Ne cunoaștem și ne iubim patria

In anul acesta noi învățăm Geografia fizică a Cehoslovaciei. Pentru a cunoaște bine materia, am hotărît să organizăm o expoziție cu aspecte diferite din munții patriei noastre. Toți pionierii care aveau acasă vederi le-au adus la școală. Am făcut din ele un fotomontaj. Am adus de asemenea și diferite pietre minerale pe care le vom expune.

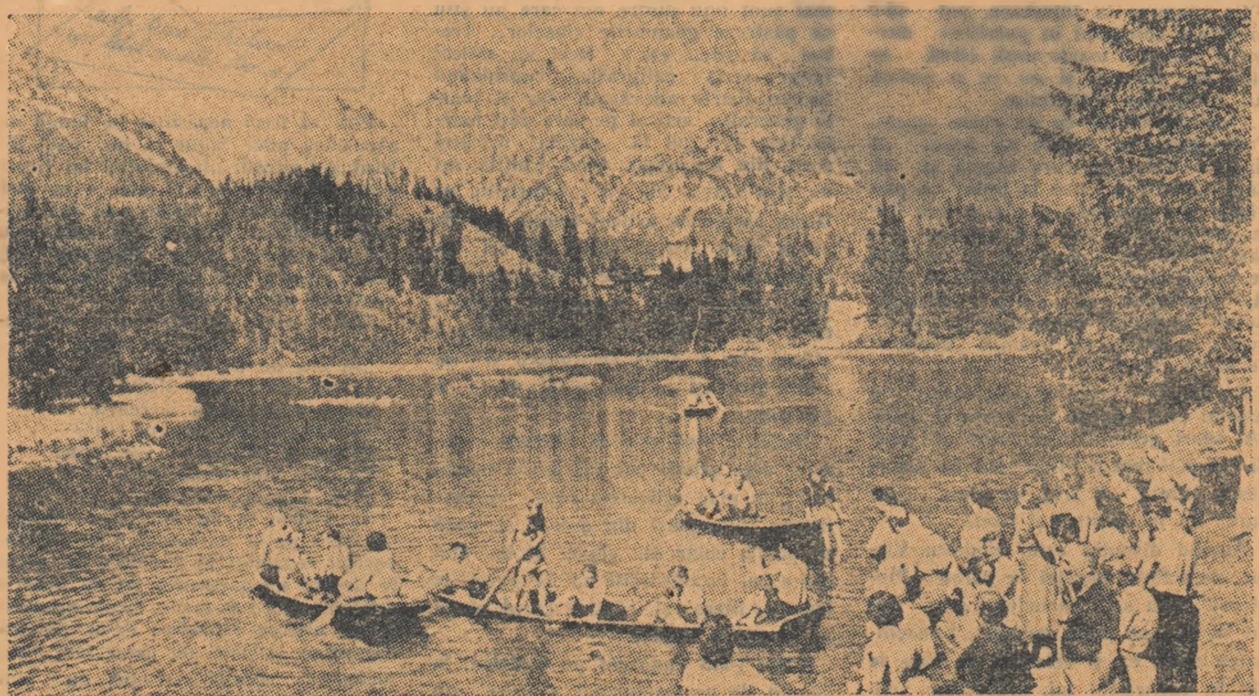
Câteva fete au adus albume cu vederi din Tatra. Cu ajutorul expoziției vom putea cunoaște mai bine frumusețile patriei, iar geografia va deveni mult mai interesantă.

Elevii cl. a VIII-a
Școala medie — Klenci

De neprețuit este ajutorul sovietic pentru dezv[illegible] tarea agriculturii din Cehoslovacia. Sute de co[illegible] bine sovietice străbat tarlalele Cooperativelor ag[illegible] cole unice din satele Republicii Cehoslovace.

Oamenii muncii își petrec clipele de odihnă în regiunile cele mai pitorești ale patriei. Un minunat loc de odihnă este Strbske Pleso, din munții Tatra.

Fiecare dintre acești copii are o sarcină prec[illegible] Ei pregătesc un număr nou al gazetei de pere[illegible]

Redacția și administrația: București Piața Scânteii, tel. 7.61.00. 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".